

Potom zišla do záhrady a chvíľu sa ponevierala medzi mliečnobielymi sochami zvláštnych vtákov s veľkými rozprestretými krídlami a so ženskými tvármi. Zatúlala sa dokonca aj na nádvorie, kde sa nachádzala známa Studňa času s kamennou časodejníckou strelou ovinutou výhonkom pupenca so šarlátovými kvetom.

Prekvapilo ju, že cestou nikoho nestretla. Niekoľko ráz sa síce v bočnej chodbe alebo na niektorom schodisku mihol akýsi tieň, ozval sa vzrušený šepot, ale utíchol, len čo sa priblížila.

Tá okolnosť Vasilisu natoľko povzbudila, že zamierila do Hlavnej veže.

Hodinová sála privítala jej kroky dutou ozvenou a nezmeneným pravidelným tikotom hlavných zmijulanských hodín. V tme svietilo len zopár svietnikov a oheň v troch dračích tlamách ledva tlel.

Vasilisa podišla k hodinám stojacim uprostred sály. Pohyblivé postavičky si stále ľahostajne búchali po hlavách časodejníckymi strelami, čím vytukávali čas.

Nevdojak si spomenula, ako sa pri týchto hodinách stretla s Fešom, keď sa vracala z tajnej výpravy do Rozoklaného zámku. Vtedy jej príchod neprešiel bez povšimnutia a skončilo sa to jej zajatím. Hrozne sa na Feša nahnevala, pretože si myslela, že ju zradil.

Odrazu v rohu ticho zazvonil zvonček a niekto náhlivo vyšiel zo zrkadla. Ozvali sa hlasy a tichý hovor. Lustre sa takmer naraz rozsvietili a zaliali sálu jasným svetlom. Vasilisa sa len tak-tak stihla schovať za hodiny, zašepkať svoje krycie meno, zahaliť sa do krídel a stať sa neviditeľnou.

Kroky sa blížili. Opatrne vykukla spoza hodín a uzrela Roka v čiernom obleku s nejakým neznámym mužom s hrdzavými vlasmi – vysokým, chudým a hneď na prvý pohľad nepríjemným. Tváril sa ako stelesnenie zla.

„Načo toľko svetla?“ zamračil sa neznámy nespokojne, keď zastal pri kozube a vystrel ruky k ohňu. „Prečo príťahovať zbytočnú pozornosť? Nevyžaduje azda záležitosť tvojho veliteľa mimoriadnu diskretnosť?“

„Už ťa očakáva, Šakl,“ prehovoril Rok tichým odmeraným hlasom. „Požiadal ma, aby som vás nechal osamote.“

„Čaká ma nejaká zaujímavá prácička?“ nečakane sa zachechtal neznámy. „Kto sa previnil tentoraz? Dúfam, že nie ty, Rok Dragocij! Musím priznať, že mi príšerne lezieš na nervy... a s radosťou by som ťa trochu pridusil.“

Rok sa zatváril kyslo, čo na Šaklovej tvári vyvolalo ďalší odporný úšľabok.

Vasilisa urobila niekoľko opatrných krôčikov bližšie k nim. Čo ak ten človek prišiel kvôli Fešovi! Alebo kvôli nej...

Muž sa odrazu prudko otočil a zabodol svoj pohľad rovno do Vasilisy. Ani sa nestihla spamätať a jeho oči – zlé, chladné a meravé – sa ocitli pred jej tvárou.

V ďalšom okamihu ju Šakl schmatol za golier, až zhĺkla. Ako je možné, že ju zbadal?! Veď bola neviditeľná!

„Počujem aj bzukot komára, ktorý lieta v tejto sále,“ povedal muž, zatiaľ čo si opovržlivo obzeral svoj úlovok. „Nieto ešte šuchotanie prikrádajúceho sa mláďaťa... Čo tu tá prašivá líštička robí?“

Rokova tvár sa skrivila do zlostnej grimasy.

„Nechaj ju!“ ozval sa a v jeho očiach pod nízkym širokým obočím sa zlostne mihli čierne blesky. „To je nová Astragorova žiačka. Zrejme zablúdila.“

Muž sa však neponáhľal splniť Rokov príkaz. Podráždene sa díval na tvár dievčaťa, akoby sa snažil spomenúť si, kde ho už videl.

„Nie je mu podobná,“ poznamenal so zjavnou ľútosťou. „Hoci povahu má určite po ocinkovi! Lezie, kam ju nikto nepozval, a špehuje... Aj tvoj ocinko vždy rád strkal nos do cudzích vecí.“

